

Madame Ropfer (ironisch): „Heureusement, te voilà?!”

Ropfer (markiert den Liebenswürdigen): Endlich trifft m'r sich, m'r sueche dich uewerall wie e Guff. (Für sich) Jesses un d'ander newetsan!

Madame Ropfer: Ich bin froh, dass ich dich treff! Mit dir hawich zwei Wörtle ze redde!

Ropfer (für sich): Wenn's numme zwei Wörtle wärte, ze wär's lang guet!

Jules: Ja, ich will nit derangiere. (Wendet sich zum Gehen.)

Madame Ropfer: Nein, bliewe Sie numme do. — 's isch m'r ganz recht, dass Sie d'rbie sin.

Jules (sich verneigend): Arig angenehm.

Madame Ropfer: Vor allem fröuj ich dich, wie kummsch dü d'rzue, mir e Kart ze schriewe, dass d' Tante Amelie so krank isch? D'rbie isch sie gsund wie e-n-Eichel.

Ropfer: Awer liebs Wiewele, do kann ich doch nix d'rfor. Diss isch e Kart, wie ich dir for zwei Johre, wie dü in Bade-Bade bisch gsin, g'schriewe hab, wie ich awer nit furtg'schickt hab.

Jules: Ja, Madame Ropfer, un d'r Schampetiss hett sie anstatt an d'r Poscht üszetüsche, in de Kaschte geworfe.

Ropfer: Der alt Simpell! (Schaut sich vorsichtig um) Der isch an allem schuldi dran!

Madame Ropfer: So, isch 'r au schuldi dran, dass d'heim d' Apothek zue isch un 's ganz Hüs leer isch?! — Isch 'r au schuldi dran, dass ich Ejch do in Bade-Bade uffsueche muess?!

Ropfer: Awer natierlich isch 'r Schuld dran. Liebs, guets Wiewele, wie ich dinni Depesch bekumme hab, do hawich m'r g'saat: „Mon Dieu, mon